

Stangrozes

Tālajā 1888. gada ziemā, kad Latvijas teritorija vēl atradās Krievijas impērijas sastāvā, Nīcas Rumbas gala „Piekšēnu” mājās zemnieku Sīkļu ģimenē piedzima meita Maiga. Bērniībā nīprā Maiga bija čakls palīgs lauku saimniecībā, skolu viņa apmeklēja tikai trīs ziemas. Maiga izauga par apsviedīgu nīceni. Viņai piemita īsts deviņvīru spēks, ļaudis brīnījušies, kā Maiga spējusi ar savu spēcīgo balsi viena lielu govju baru apsaukt un valdīt. Pie saimes istabas loga vasarās vienmēr krāšņi ziedēja viņas mīļās stangrozes.

1908. gada jūlijā, kad revolūcijas atbalsis Kurzemē bija norimušas, Maiga Sīkle apprecējās ar kaimiņmāju saimniekdēlu Jāni Tupesi. „Tupešu” sētā tika ēsts, dzerts, dziedāts un dejots tā, ka Bārtas upes krasti rībējuši vien. Trešās kāzu dienas pievakarē jaunā Maiga Tupese ar saviem pūra ratiem ieradās Nīcas novada „Tupešos” uz dzīvi. Tas bija liels gods kļūt par pārtikušās Tupešu dzimtas locekli. Drīz jaunajā ģimenē uzradās pēcnācēji - Jēkabs, Roberts un pastarīte, kura mantoja mātes vārdu. 1915. gada vasarā, tēvs devās bēgļu gaitās uz Krieviju. Jānis Tupesis - jauns un spēcīgs kā milzis - aizgāja un neatgriezās. Pirmais pasaules karš izkropļoja daudzu cilvēku likteņus, arī Maigas sūrais

atraitnes liktenis bija nepielūdzams.

Stangrožu laime pēkšņi pagaisa. Viņai vienai nu bija bērni jāaudzina. Maiga nēsalūza, nēpagura, darbs bija viņas patvērums un visas dzīvās radības eksistences jēga.

Maigas meitas Maigas Tupeses un Jāņa Otaņķu kāzu diena 1937.g.

Kad bērni izauga, Maiga apprecējās ar Jāni Streņģi un 1939. gadā sāka saimniekot „Puļķu” mājās. Āsu brīdi liktenis viņu lutināja. Tomēr 1941. gada 14. jūnija rīts uzausa pārāk ātri, kad Maiga Streņģe kopā ar daudziem nevainīgiem Latvijas iedzīvotājiem tika izsūtīta uz Sibīriju. Lielā, stiprā un spītīgā kuršu sieva, Golgātas ceļu mērojot, nesalūza, izdzīvoja un atgriezās dzimtenē, tomēr pēckara Latvija bija stipri mainījusies. Mūža nogali viņa pavadīja pie meitas Maigas Otaņķes „Mazbrakšēnos” un 77 gadu vecumā aizgāja aizsaulē.

Laikmeta griežus neskarts ir pārdzīvojis Kuzņecovu fabrikā izgatavotais fajansa saldumu trauks, kas reiz piederēja Maigai. Tas vēl šodien atceras Maigas sūrstošo roku pieskārienus, viņas meitiņas smieklus, mazmeitiņas Vijas skumjas, un savā baltajā fajansa azotē glabā mazmazmeitiņas Ingas noslēpumu - mazu, salocītu papīra lapiņu ar vārdiem: „Mīlestībai ir deviņas dzīvības!”

Jānis Otaņķis ar meitiņu Viju ap 1950.g.

